

aangegeven, dat beide volken aansprak.

Nog een stap dieper in het publieke leven zette hij door zijn lidmaatschap van 1945 tot 1959 van de gemeenteraad van Rotterdam, waarin hij na enige tijd ook het voorzitterschap van de Christelijk-Historische fractie bekleedde. Politiek in de kleine zin van het woord lag hem minder, doch voor de onderwerpen van zijn deskundigheid, met name voor de Rotterdamse haven, was hij een vurig en bekwaam pleitbezorger. Als individualist in een college stak hij duidelijk boven de middelmaat uit. Bij dat alles vond hij dan nog, het kleine goede werk niet versmadende, de tijd om op te treden als lid van het college van regenten van het weeshuis der Evangelisch-Lutherse gemeente.

Dan wordt hij in de aan afwisseling rijke wordingsgeschiedenis van het kabinet De Quay in 1959 onverwacht in de nationale politiek betrokken door zijn benoeming tot minister van justitie. Ook hier gold, dat het politieke bedrijf met zijn geven en nemen hem niet in de eerste plaats lag. De geestelijke geladenheid, waarmee hij de grote vragen van zijn ministerjaren bezielde, men denke b.v. aan het gratiebeleid ten aanzien van de Duitse oorlogsmisdadigers, sprak in dit milieu niet iedereen aan. Een emotionele pleiter was de Kamer ook niet gewend. Maar welk een eerlijkheid, welk een gewetensvolle afweging van ieder detail, welk een kennis van elke vezel van de materie stelde hij daartegenover. Er behoeft nog slechts aan de voetbaltoto en de spijtoptanten te worden herinnerd om te doen verstaan hoe gevoelig de materie van zijn ambtstijd was. In het goede team, dat het kabinet De Quay vormde, was hij intussen een waardevol element. En ten slotte was hij de enige minister van justitie uit de jaren na de oorlog, die zijn volle vier jaar uitdiende. Deze prestatie bewijst een keer te meer, hoe stevig geworteld hij, onder alle politieke stormen en stormpjes door, stond in de grond van zijn overtuiging.

Toen zijn ministerschap dan normaal was afgelopen nam hij de advocatuur weder op. Na de oorlog was dit het meest 'gewone' tijdvak van zijn leven. Het 'nobile officium' ging zelfs op deze gevorderde leeftijd met een vrij intensieve beoefening van de watersport gepaard. Toch was toen door de slepende kwaal, welke hem al enige tijd had beloerd, de bijl aan de wortel gelegd. Het laatste jaar ging het snel bergafwaarts, hoewel hij bewonderenswaardig lang zijn arbeid volhield. Ook nu weder legde hij een